Ч. 111. Пятниця 21 мая (3 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

Важка судьба зависла над Росиєю! Почавши від 8 лютого аж до нинішного дня спадають на росийску армію на далекім Всході тяжкі удари один за другим і майже щезає надія, щоби воєнне щастє перехилило ся на сторону росийского оружия. По тяжких стратах на мори оставала ся ще надія на побіду на суши, але тяжкий удар під Кюленчем і найновійший під Кінчов ослабили значно і ту надію. Упадок Порт Артура єсть — як кажуть фахові знатоки — лиш питанєм часу кількох неділь а поки що найбільша гордість Росиї на далекім Всході, діло міністра Вітте, яке не мало приміру в істориї, місто Дальний, дістало ся в руки Японців. Свого часу писали ми обширно про се місто, але хвиля часу вимагає того, щоби тут коротенько пригадати історию сего, котре тепер ще з більшим правом як давнійше можна назвати „мертвонародженим“.

Як колись росийский цар одним почерком пера зробив на карті просту лінію межи Москвою а Петербургом і сказав: „Так має іти зелїзниця!“ так теперішний цар, взявши перед пяти роками перо до руки, визначив на карті 12 хіньских сіл і сказав: „Там має станути велике місто!“ То був початок Дального. Бувший росийский міністер фінансів дав гроші, розуміє ся не свої, але з фонду державного і так держава — а поправді ті, що в ній верховодили — стала ся підприємцем а роботу яко найвисший шеф обняв інжинір Сахаров, прибравши собі до помочи Поляка архітекта Сколїмовского і Німця інжинїра Ґедеке. Зроблено плян міста, витичено відтак після него улиці і площі та місця на публичні городи і хоч не було ще людий, котрі би мали мешкати в новім місті, ставлено вже наперед всїлякі публичні будинки і доми для приватних людий в тій надії, що небавом знайдуть ся охотні та будуть купувати доми і добре за них платити. Щоби же звабити тих охотних, мало нове місто станути великим осередком торговлї на далекім Всході. До міста пущено зелїзницю, що мала его сполучити з цілим західним сьвітом, і побудовано великий порт зі всїлякими вигодами, що мав станути осередком торговлї на Тихім океанї.

Саме місто роздїлено на три части: на купецке, европейске і хіньске а се послїдне відділено від попередних двох великим парком. В місті пороблено широкі, добре вимощені улиці, заведено електричний трамвай, побудовано церкви для всїляких віроісповідань, готелї, театр, всїлякі урядові будинки, великі маґазини, доми для купців і окремі для всїляких урядників і помічників торговельних і т. д. В порті побудовано один ґранітовий док на 380 стіп довгий а 50 стіп широкий а другий довгий на 600 стіп був майже вже на укінченю; перед внутрішною пристанею побудовано гать з каміня і литого бетону, т. зв. фильолом, на 6000 стіп довгу, що мала ломити силу морских филь. На склади торговельні побудовано величезні шпихлїрі, що займали 100.000 квадр. стіп; уставлено три парові журавлї або крани, з котрих кождий міг двигнути нараз 50 тон тягару, заведено електричне осьвітленє в порті і цїлім місті і т. д. — словом зроблено, що лиш було потреба для великого торговельного міста коштом 19 мілїонів рублїв. Треба ще лиш було, щоби знайшли ся люди, котрі би схотїли тут осїсти і купити собі все готове, чого би їм лиш потреба.

Дальний не дочекав ся того. Аж сумно і страшно погадати: ті самі, що ставили се місто, хотїли его, а бодай значнїйші і важнїйші в нїм будівлї портові висадити у воздух! Того не можна було так легко і борзо зробити, отже лиш затарасовано порт затопленими кораблями. Росияни уступили ся з міста а дня 31 мая заняли їх місце Японцї.

Що Порт-Артур тепер рішучо замкнений, о тім нема сумніву і пущена в сьвіт росийскою аґентиєю телеґрафічною вість, що оборона позиций коло Кінчов була лиш демонстрациєю, що пушки, які там забрали Японцї, то були

В неволи у Англичан.*)

(Епізод з кримскої війни — *Н. Сокальского*).

Ось як оно було. Дав менї, бачите, пан квіток у кантору та й каже: „Іди-ж ти, Іване, до Одеси, та гляди, щоб до великодня ти вже вертав ся до дому. А отсе тобі на карбованця на дорогу“.

Як пішов я з тим карбованцем, добрав ся до Херсону та й гадаю: чи пішки менї йти до Одеси, чи мабуть найде ся який знакомий чоловік, на суднї завезе? Та так вже оно й вийшло, мов той біс підбив. Кинув ся я до пристанї, аж на зустріч щось іде.

— Здоров, чоловіче — кажу. — Куди тебе Бог несе?

— Та вже до Одеси, а тобі куди?

— А до тебе!

— Що таке?

— Та от так і так — кажу єму. — Чи нема місця для мене?

А наопслїдок і зговорили ся: взяв ся він довезти мене за дні копи до самої Одеси. Випили могоричу, та отсе і поїхали.

Їхали, їхали: небо, бачите, хмарою заволокло, такий вітер підняв ся, що не дай Боже, а море аж клекотить. Та так загаялись у тім мори, що тілько на третий день здалеку, так трошки-трошки, побачили беріг. Сунулись ми були спозаранку під'їзджати в пристань, а тут на зустріч десь-то узявсь корабель.

— Що за диковина! — кажу. — А глянь, дядьку, чи се він до нас завертає.

Дядько дивить ся: — До нас — каже — та ще, стрівай лишень, ворожий! Отсе лиха година! Можеб до берега привернути?

— Та привертай — кричу єму — бо він тобі в очи влїзе.

Кинулись ми туди, сюди, вітрила чіпляти, а з корабля як бацнули, аж в души похолонуло. Я і кажу:

— Дядку, чуєш? Що будем робити? Може є рушниця яка або що?

— Дивимось — відтіль човен вже під'їзджає. Він як сунув менї рушницю, а я цїли не взяв, як тарахнув, так і покотив ся.

Чи то ворог мене стусанув, чи яка сила нечиста, а може й набій в рушници не в міру був — тільки як я вже прийшов до розуму, чую: аж по менї товче ся якийсь шлапак. Я так собі глянув оком, аж то вороги. Що тут робити? Я прокинув ся мертвим та й гадаю собі: може потовчуть ся і підуть! А наопслїдок чую, они й до мові кишенї залїзли, карбованції тягнуть. Де вже тобі мертвим бути! Схватив ся я: „не займай, рижа собако, що ти там поклав?“ — та глядь, аж мене як ті шпаки осїли. От тобі і великдень, Іване, попавсь! Обібрали мене до чиста, а опісля пішли до жінок. Яка рибу, яка цибулю везла, хто що мав — все позабирали, а наопслїдок і нас поволокли на корабель.

Що за біда така! „Де, кажу, начальство? Покажіть менї его!“ Чи они справдї не розуміють, що люди говорять, чи хто его знає — витрішили на мене очи та й дивлять ся. А я все кличу начальство. Наопслїдок вибрав ся якийсь чорнявий, чи він хранцуз, чи хто его знає — приступив до мене та й питає:

— Чого ти хочеш?

— Та як-же — кажу єму — забрали нас як злодіїв. Тут діло є в город, а тут тебе задержують. Нехай пустять або що!

Відтак повів він мене на діл і каже:

— Отсе начальник!

Я єму зараз в ноги: — Так і так, кажу, паночку, будьте ласкаві. Ми не лиходії які, не за тим їдемо, щоби нечистим ділом яким промишляти, судна ловити або що. Треба справити діло та до дому, бо пан дожидає.

Та що єму казати! Вивів він мене на гору, а тут навинув ся той хранцуз. Він щось і каже єму таке диковинне, а хранцуз менї: „стрівай лишень, каже, підожди — розберемо діло“.

Я і вернув ся до своїх. Жінки сидять по кутках, побивать ся, а дядько зовсім повісив ніс.

— Та чого вн — кажу — побиваєтесь, начальник обіцяв розібрати діло.

А дядько менї:

— Добре діло, коли вже човна не сподївати ся!

*) Отсе оповіданє відносить ся до часу бльокади Одеси англійско-французскою фльотою в 1854 роцї.

лиш старі хіньскі пушки, і що положене в Порт-Артурі не змінило ся, не поможе нічого. А як би й дійстно так було, як би битва під Кінчов була справді з российскої сторони лиш демонстрациею, то се промавляло би якраз в некористь российскої стратеґії, бо тота демонстрация отворила Японцям дорогу до Порт Артура, а першим і певно немало важним еї наслідком есть занятє міста Дальнего. По страті позиций під Кінчов Росияни вже не могли держати ся в Дальнім і мусїли уступити до Порт-Артура.

Річ певна, що Росияни в Порт Артурі будуть з цілою завзятостию боронити ся, але чи зможуть довго держати ся і чи се богато що поможе, о тім можна сумнївати ся. Розійшла ся чутка, що армія ґен. Куропаткіна іде залозї в Порт Артурі на поміч. Чи дійстно, се покаже ся в найблизших днях; однакож з дотеперішного поступованя Куропаткіна можна би вносити, що чиясь висша сила не давала ему свободи діланя, а тепер ледви чи він мав би відвагу пустити ся в небезпечний похід. Японцї вислали вже нову армію до північно-всхідної Кореї і можна припускать, що она має за задачу не лиш боронити задів армії ґен. Курокого, але й обійти ліве крило армії ґен. Куропаткіна. В виду того не позіставало би ему нічого, як лиш лишити Порт Артур своїй судьбі і завертати назад в глубину Манджуриї аж до Харбіна. В виду все ще переважаючої сили Японців ледви чи ґен. Куропаткін зважить ся перейти до офензиви. На всякий случай в российско-японьскій війнї надходить вже велика, рішаюча хвиля, котра держить вже увагу цілого сьвіта у великім напруженю, бо вже внеодовзї мусить рішити ся, хто має запанувати на далекім Всходї — Росия чи Японія.

Новинки.

Львів дня 2-го червня 1904.

— Іменованя. Мінїстерство торговлї іменувало офіциялів почтових Мартина Склїву і Єронима Ужендовского контрольорами почтовими, першого в Коломиї, другого в Станиславові і надало Іванови Грабковскому контрольорови почтовому в Золочеві посаду управителя почти в Залїщиках.

— Станиславівский епископ. Преосьв. о. Григорий Хомишин розпращав ся з настоятелями і питомцями львівскої духовної семинариї і виїхав на постійний побут до Станиславова. Рукоположене новоіменованого епископа і введене его в управу епархії відбуде ся в недїлю дня 5 червня. Ті торжества розпічнуть ся і скінчать ся в однім дни. Впреосьв. Митрополит, що має доверпіати рукоположеня, перериває канонїчну візитацию і приїздить нині до Львова, а завтра від'їздить до Станиславова.

— Концерт львівского „Сокола,“ який відбуде ся в салї Фільгармонії в суботу дня 4 с. м., заінтересував не лише львівских Русинів, як можна судити з розпродажи білетів, але також нашу інтеліґенцию з подальших околиць Львова, чого доказом численні листові замовленя місць на концертї. Суботнїшний концерт заповідає ся справдї гарно та інтересно. Всі музикально-вокальні точки програми є нові, а за їх артистичне виконане ручать симпатично і славно звісні імена виконавців. Вправи „Сокілок і Соколів“ будуть не менше цікаві і будять вже тепер загальне заінтересоване. Велику часть білетів на концерт розпродано вже, а хто ще не постарав ся о білет, а хоче бути на концертї, зволить поспішити ся, бо при касї може їх не стати. Білети можна набувати що дня від під до 7-ої до 8-ої години вечером в „Соколї“ (улиця Підвале ч. 7), а в день концерту від 3-ої години пополудни в касї Фільгармонії.

— Процес в Угнові о розрухи, які були в сїм місточку в цьвітни минувшого року, розпічне ся тамже в суботу о 9-ій годинї рано. Обжалованих есть 108 селян і міщан а на сьвідків буде покликаних 250 людий. В цїли зменшеня коштів виїзджає туди завтра т. є. в пятницю о 10-ій годинї окремий трибунал, котрого предсїдателем буде радник Кербер а вотантами радники др. Савчак, Харак і Маєвский та секретар Кубе. Обжаловувати буде прокуратор Закшевский. В характері протоколянтів виїзджають кандидати адвокатскі: доктор Савюк і др. Шпіґель.

— Проповідничка. З нагоди міжнародного жіночого конґресу, що буде відбувати ся в червни в Берлїні, виголосить у тамошнім анґлїканьскім костелї першу жіночу проповідь п-а др. Анна Шаф, що здобула собі в Америцї через проповіди широку славу.

— Земля на продаж. Село Обертасів, золочівского повіта, 7 км. від Золочева, виставлене на парцеляцию. Морґ землї з засївом або без засїву около 200 зр. а є ще до продажи около 360 морґів. Близші поясненя удїляє п. Александер Гриневецкий в Тернополи.

— Крадіж дитини. З Ярослава доносять: Селянин Василь Степанчук з Бобрівки приїхав на торг минувшої пятницї до Ярослава. Коли вступив до одної з камениць довідати ся о лїкаря, лишив на возї чотиролїтного сина свого Юрка, одїтого по сїльски. Вернувши, не застав вже хлопця. Доси не удало ся віднайти дитини, отже есть підозріне, що хлопця хтось забрав.

— Дезертир. Команда 32. полку артилериї донесла поліциї, що оногди утік з касарнї артилерист Мариян Колодїй.

— Самоубийство старця. В заведеню ім. сьв. Лазаря у Львові відобрав собі вчера рано житє 73-лїтний старець Севастиян Жук. Самоубийства допустив ся Жук з жалю по утратї жінки, котра померла дня 31 мая.

— Пятнистий тиф в Галичинї в часї від 17 до 23 мая ствержено в отсих повітах: чортківскім (Мухавка, Свидова) 9 случаїв, в дрогобицкім (Ясениця сільна, Летня) 4, в городецкім (Повітно) 7, в яворівскім (Яжів новий, Поруденко, Руда, Коханівка) 7, в львівскім (Яричів новий, Запитів) 8, в мостискім (Макунів) 7, в м. Надвірній 1, в м. Переворску 5, в повітї равскім (Городів, Погорілиска, Маґерів, Замок) 19, в скалатскім (Остапє, Жеребки шлях.) 5, в старо-самбірскім (Витів) 2, в стрийскім (Головецко, Хитар, Славско) 8, в товмацкім (Ляцке шлях.) 2, в теребовельскім (Глещава) 3,

---

Та так оно стало ся, як казав. Під'їхали ми до Одеси, кинули якори; они зібрали свою добичу, що трохи тих суднів наловили, а ми тільки дивимось та підждаємо. Як раз тут би пустити нас, так деж тобі! Їм в голову не йде.

Прождали ми день — не чути про наше діло, прождали другий день — не чути. Я пішов нагадати. — Біда менї, кажу, буде від пана. — А він і байдуже. Начальник потріпав мене по плечах.

— Які тут сьмішки? — кажу. — Вжеж будьте ласкаві, пустіть!

І тричи просив его, так ніякого толку не виходить. Тільки й скористав, що того карбованця віддали. Отто біда! Ломив я свою голову, ломив — ніч не спить ся, день не їсть ся; що ми тут будемо робити! Та напослїдок беру того карбованця і до хранцуза:

— У вас, паночку, може є дїти, так отсе на орішки їм здало би ся. Тількож будьте ласкаві, добродїю, поможіть нашому горю!

Він тільки що розсьміяв ся, нїчого не зробиш!

А нас, бачите, тимчасом виволокли від Одеси в чисте море. Людий із суднів забрали на другий корабель а до нас напустили нових, що трохи московских, а то і наших таки прибавилось — бо они бісові, як ті розбійники, тільки і знають, що човни забирають та граблять. Казали: все одно, чи той корабель, чи другий, — харч зовсїм поганий.

Отсе так поволи, поволи і згинула надія, щоби визволити ся від них. Раз сїв я сам собі в куточку, загорнув ся в свиту та й дивлю ся в море. Нїчого, бачу, не буде: бесїди они не слухають, гроший не беруть, а тут вже що дня сьвята близше та близше.

Підійшов тодї дядько: — Щож, каже, Іване?

— А що, дядьку, чи дожидати, чи мабуть втопити ся?

Глянув я на землю, аж она як та хмаронька стоїть на краю неба, а впрочім лише море всюди хлюпоче ся. Нї хат, нї людий не видно, якась бідна птичка мов та заблуда тявкає собі на вітрилї.... Так вже менї стало нудно, так нудно, що й не приведи Господи!

— Сїдай — кажу — дядьку, може той вітер проняв тебе в ніч?

А він менї:

— Нї, і сонечко сьвітить та не гріє в неволи.

— Що-ж, на то воля Господня?

Сїв він коло мене та й сидимо: і ему бідному жалко того судна, що забрали, та і менї не весело. Він мовчить і я мовчу.... Чую, аж хтось мене кличе. Чи так менї показало ся, чи справдї хтось кликав — підійшов я проміж нарід і питаю:

— Чого там гукали?

Аж глядь, до нас підійшов ще якийсь корабель. Не пройшло може й години, як бачу — схватили мене два рижаки та й поволокли мене на спід. Дивлю ся, начальник стоїть а біля него офіцир, а далї й хранцуз. Поклонив ся я їм низенько та все мовчу. А хранцуз мене зараз питає:

— Чи був в Одесї, чи нї?

— Був — кажу.

— Давненько?

— Нї, не дуже давно, може два місяцї є.

— Відкіляж ти їдеш?

— Та з Херсону — кажу.

— А там у вас не чути, чи є війско в Одесї, чи нема?

— Як — кажу — нема? Та там того війска — кажу — що ідуть, ідуть і кінця ему не видно!

От они погомонїли щось таке диковинне і питають мене:

— А що, чи весело у нас жити, чи нї?

— Відкіль те весїле взяти — кажу — то неволя гірш за всього. А друге, чи добрих людий так харчують! Вже як ви нас взяли на свій харчунок, то треба і годувати. А хиба то їда? Нехай би ваша милость пила щоденно той чай, або тим фруктом забавлялись! А що-до мене, то цур ему, бо вже так охляв, що не дай Боже! Будьте, паночку, ласкаві, капусти чи нема шаткованої або може є солоні огірки?

По хвили кланяюсь ему ще раз і кажу:

— Та ще просили-б ми вашу милость, чи нема житного хлїба, бо сей пшеничний, не во гнїв вам, паночку, він чоловіка не годує.

Послухали они мене і одвічають:

— Ну, добре, мужичок! Дамо тобі попоїсти доволї.

Тілько що я вийшов, дивлю ся, аж хлопець несе менї на тарілцї хлїба, солонини і чарку горівки: та така добра, аж в носї крутить.

— Що-ж — кажу — хлопче, ту солонину або ти сам з'їш, або кинь еї до бісового батька, бо у нас тепер піст.

Я скинув шапку та снїдаю сьвятим хлїбом. Він все тиче менї та тиче тую солонину, а напослїдок кинув до шапки та сам на втїкача.

— А, стрівай лишень!

Як взяв я ту солонину та як кинув ему навздогін, аж в шию его поцїлив.

— От-то знай, бісів сину, як скоромити шапку!

Так то они промаялись ще днів кілька, а тимчасом стали і другі кораблї підходити. Щодень то прийдуть то підуть, то прийдуть то підуть. А нам тільки і дїла: їздимо сюди та туди по тім мори, мов той цуцик по подвірю. Оден таки раз було так, що загруз корабель, — так бісові уміють собі порадити, заволокли его.

В страстну пятницю приїхали ми знов до Одеси, та що там тих кораблїв не було! Господи! Чи они той лиман хотїли загатити, чи морока его знає, — тільки того зібрало ся, що й око не обійме. Ті, що більші, тільки вітрила розпустять, як той гусак свої крила, і сто-

в турчаньскім (Їльник, Ясінка масьова, Явора, Лібухора, Турочки нижні, Болосянка мала, Висоцко вижне) 17, в заліщицкім (Товсте) 1, в золочівскім (Белзець, Гологори) 8. Разом 121 нових случаїв пятнистого тифа.

— **Справоздане з діяльности головного виділу Товариства „Просьвіта“** за час від 1 марта до 22 мая 1904. — Головний виділ відбув в сім часі 11 засідань, на котрих полагодив межи иншими отсї справи: 1. Довершено закупно дому в Сокали і Золочеві на річ товариства „Просьвіта“; 2) принято до відомости звіт з діяльности філій „Просьвіти“ в Перемишли, Дрогобичи, Сокали, Старім Самборі, Тернополи, Бережанах і Станиславові; 3) принято до відомости, що Виділ краєвий уділив безпроцентову позичку читальні в Боднарові; 4) принято до відомости справоздане читалень „Просьвіти“ в Борщеві, Солотвині, Ракївци, Кутах, Лозині, Розворянах, Брикули, Темерівцях і Селищах; 5) рішено вислати звичайне число дарових книжочок читальні в Доронівці, Львові, Явчу і в Митници та для селяньскої Бурси філії товариства педаґоґічного в Заліщиках, для бібліотеки суду в Дрогобичи, для читальні Руской Бесїди в Кичері і для Інститута Василиянок у Львові; 6) рішено причиняти ся через три роки датком по 500 корон на будову руского театру у Львові; 7) рішено розписати конкурс на учителя господарства; 8) рішено видати розвідку проф. Філ. Колесси „Огляд українсько-руської народної поезиї“ по доповненю деякими піснями; 9) зарядженo передрукувати з „Свободи“ в 1000 примірниках „Порадник громадский“; 10) принято до відомости, що Виділ краєвий уділив безпроцентові позички для крамниць при читальнях „Просьвіти“ в Хишевичах 1000 К і в Ришковій Воли 800 К; 11) принято до відомости, що довершено продаж дому на Підвалю ч. 7 товариству „Днїстер“; 12) принято з подякою заяву проф. дра. Студиньского, що належну єму ремунерацию за праці при виданях „Просьвіти“ в сумі 164·35 К складає на фонд Вікториї Студиньскої. Близші услівя фундациї подадуть ся пізнїйше; 13) принято 502 нових членів, всїх від початку року 801.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Париж 2 червня. Петербурскии кореспондент часописи „Journal“ доносить, що воєнний корабель „Орел“, котрий затонув був до половини, єсть страчений, позаяк нема способу випомпованя води. Корабель зачинає перехиляти ся на бік.

Льондон 2 червня. Кореспондент „Morning Post“, котрий через кілька днів оглядав сторони положені на захід від Мукдена, доносить, що нема й бесїди о тім, щоби Куропаткін машерував на поміч залозї в Порт Артурі, а так само й армія Курокого не порушає ся. То потверджує також і кореспондент Times-a, що перебуває в головній кватирі ґен. Курокого.

Петербург 2 червня. Алексїєв телеґрафує до царя під датою 31 мая: Контрадмірали Вітгефт і Ґріґорович доносять, що до 28 мая знайдено коло берега богато японьских мін, котрі знищено. Японцї, як здає ся, заступили брандери мінами і закладають їх при помочи пароходів торговельних.

Петербург 2 червня. Куропаткін телеґрафує під датою 31 мая: Коло Финванчену спокій. Неприятель не обсадив Сюяна. Добачено, що японьскі відділи зачинають завертати назад в долину ріки в напрямі всхіднім. Дві компанії японьскі з малим відділом кавалериї машерують в сторону як до Такушана, щоби обійти ліве крило російскої передної сторожі.

Петербург 2 червня. Урядово доносять: Японьский відділ задержав ся 30 мая у віддалї 4 кільометрів від Вафанґан і зачав укріпляти своє становище. З відділом тим прийшло до борби, причім по нашій сторонї згинуло 17 вояків а 2 офіцирів єсть ранених. Страти Японцїв були дуже значні. Одну шкадрону 13 полку японьского майже зовсїм вистріляно, а друга шкадрона, котра ішла першій на поміч, потерпіла великі страту. Ми здобули 19 японьских коний.

Курс львівский.

Дня 1-ого червня 1904.	платять	жадають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	540 —	550 –
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	573·—	583 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350 —	370·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98·80	99 50
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·70	102 40
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	102.20
4% листи застав. Банку краєв. .	99·20	99·90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99·30	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·—	99·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99 50	100 20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·—	99·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99 50	100 20
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·—	97·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	76·—	82·—
Австр. черв. хреста (Курс віденський)	53 —	56 —
Угорск. черв. хреста (Курс віденський)	29·—	30 —
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденський)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденський)	67·—	72·—
Базиліка 10 К (Курс віденський)	20 90	21·90
Joszif 4 К. (Курс віденський)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденський)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·15	117·65
Доляр америк.	4·80	5 —

ять, так немов об'їв ся; а ті, що менші, так тільки й знають, що проміж них, мов гусенята — аж море гуде. О-о-о та й здорові-ж були! Як підійшов наш корабель до одного, тут почали деяких з нас пересаджувати, а я тільки дивив ся на него, як паламарска хата. По усїх тих кораблях натичено дерева, мов ліс, а по тім дереві та канатах, як коти, лазять ті розбійники. Дивив ся я — і ні оден не обірвавсь. А по боках тільки вікна та вікна, усї боки писані вікнами, а як роздивив ся, так в тих вікнах усе пушки та пушки... Бодай єму лиха, — таке диво, що цілий день дививсь, дививсь, поки сонце зайшло, напослідок сон зморив і я не почув, як заснув...

На другий день спозаранку щось як торохне, аж я схватив ся та з переляку здавало ся менї — чи хата завалила ся, або що... Кричу: „Го-го-го, люди добрі, ратуйте!“ Аж дивлюсь, дим по мори так і покотив ся. Я хотів спитати у людий, а корабель наш як торохнув, аж наморохи забило. Еге ге, та тут стріляють! Оглянув ся добре, а коло нас мабуть з десяток тих кораблїв. Тільки оглянув ся, аж они як зачали тарахкотіти, та все у пристань, все у пристань. Я до хранцуза, а він ходить по палубі:

— Паночку — кажу єму тихенько — та бійте ся Бога! Сегодня страстна субота. Що ви робите!

А він каже:

— Нічаво, нічаво, не бій ся!

— Та нехай вже другі стріляють; що ви їх слухаєте? Тут там біда!

Та ні, і ухами не ведуть: стріляють та стріляють. Відійшов я до загороди, — диви, а наші з берегу одвіт дають. Та не пройшло мабуть і години, аж дивимось: одного корабля тягнуть, а тут зараз щось таке і у нас мов дрібязки полетіли, а напослідок — лусь! — так чотири хлопця і покотилось, як оріхи.

А в містї народу, як ті черви по берегу лазять.

— Що — каже хранцуз — що то такі люди або що?

— Та усе — кажу — наші, усе наші, що тільки око здрить.

— Чого-ж они — каже — там находять ся?

— Як чого! Дивлять ся.

— І не боять ся смерти?

— Та вже ж ні.

А опісля зараз питає:

— А то на пристани, що там таке товчеть ся?

— То салдати!

— Ми їх бємо, чого они не відійдуть? Чи они привязані, чи що?

— Та так — кажу — вас підждають, чи не зайдете, мабуть, в гості!

Він зараз і сховав ся, так менї здаєть ся: бесїди не злюбив...

Бісові люди! — не дурно казали, що розбійники. Тут одні стріляють, а другі снїдають — нема ні покою, ні того, щоб заснути у полудень. Тільки, бачите, і змордувались, як сонце заходило, замість того, щоб дати зовсїм тягу, як ми сподівали ся — відійшли тільки до своїх, та і пустили якори. Зараз такий гомін підняв ся на кораблї, що й не дай Господи! Гомонять, пють, бо за день наморились, як собаки їдять... А далї почали латати дірки. Я так собі гадав, що они, може, яку птицю, або свиню спечуть, щоб було чим розговітись! — так де тобі! — они і сьвят християньских не знають...

На зорі прокинувсь я, похристосувались тут, хто були свої, прочитали молитву, та тільки і догигались, що тої бідної солонини...

Вже тільки-тільки що на четвертий день пустили нас, як тих воробців, на волю!... От таке-то було в тій неволі.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Полїсюк і Патрах в Стрию

поручають свої правдиві стрийскі

КОСИ

в сріблистої стали, заосмотрені охоронною маркою „**сїчкарня**“. Коси визначають ся незвичайною легкостию і подвійним патентованим гартом, так що перевисшають вироби инших фабрик. Коси зладжені в формах уживаних в краю і довільвій довжинї і коштують:

цм.	60	65	70	75	80	85
К	1·80,	1·90,	2,	2·10,	2·20,	2·30
цм.	90	95	100	105	115	
К	2·40,	2·60,	2·80,	3,	3·40.	

За всї повисші прикмети наших кіс приймаємо ґарантию.

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасіки 5 клґр. **лиш 6 корон** franco. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о медї варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. **Іванчани.**

Головна

Аґенция дневників і оголошень у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цїнах оріґінальних.

Аптика в Королївцї В. АЛЄРГАНДА

поручає

АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗЇЛЯ.

Зїля ті, витворювані з найдїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, крипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в лїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Дуже величавий

образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Обезпечайте будинки, движимости, збіжє і пашу

против огневих шкід

в одинокім рускім Товаристві асекурацийнім

„Днїстер“

ТОВАРИСТВО ДНЇСТЕР опирає ся на взаїмности членів, то значить звертає членам щорічну чисту надвижку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 К т. є. 8%.

Шкоди лїквідує ДНЇСТЕР скоро при участи місцевих членів і делеґатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНЇСТЕР відшкодовань на суму 4,161.669 К.

Фонди ДНЇСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1,013,691 К і уміщені в пупілярних цїнних паперах.

АҐЕНЦИЇ ДНЇСТРА находять ся у всїх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНЇСТЕР удїляє аґенциї господарям, де єще на більший округ нема аґенциї. Аґенти заробили вже 537.815 К провізиї.

НА ЖИТЄ треба обезпечати ся через ДНЇСТЕР в Товаристві краківскім; власну провізию від таких обезпечень дає ДНЇСТЕР на рускі добродійні цїли; тому на житє обезпечайте ся тілько через ДНЇСТЕР.

Товариство взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“

у Львові, Ринок 10, в домі „Просьвіти“.

ПОЛІСИ „ДНЇСТРА“ приймає при позичках Банк краєвий і каса ощадности.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).